

Freida McFadden

De vrouw op zolder

Vertaald door Marije Willemsen

LAB Uitgevers
VBK Media B.V. / Utrecht
ISBN 9789032521479 (paperback)
ISBN 9789032521486 (e-book)
ISBN 9789032521493 (audioboek)
NUR 332
© 2020 Freida McFadden
Oorspronkelijke titel *The Wife Upstairs*
Vertaling Marije Willemsen
Omslagontwerp Margo Togni
Zetwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

LAB Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

LAB
UITGEVERS

Voor mijn meisjes, natuurlijk.
En voor iedereen die worstelt met dit vreselijke
virus. We komen hier samen doorheen.

Hoofdstuk 1

Oktober 2019

Als ik ook maar een minuut had gearzeld, zou alles anders zijn geweest.

Haar gezicht zou langzaam blauw zijn geworden. Ze zou op de grond in elkaar gezakt zijn terwijl haar longen om zuurstof schreeuwden. Dan zou er een ambulance komen – te laat. Een rit naar het ziekenhuis. Of misschien direct naar het mortuarium. Sombere telefoontjes naar familieleden – een echtgenoot, een dochter, een zoon.

Ik heb in mijn hele leven nog nooit iets heldhaftigs gedaan. De kat in het steegje naast het gebouw waar ik woon te eten geven komt nog het dichtst in de buurt. Maar ik weet niet zeker of het voeren van een zwerfkate heroïsch is. Later hoorde ik ook dat de kat uiteindelijk iemand gebeten had, dus misschien was ik gewoon medeplichtig aan het gedrag van deze chagrijnige kat.

Maar vandaag, terwijl ik aan een tafeltje zit in een klein eethuisje, waar het nu rustig is na de vroege ochtenddrukte, zie ik de oudere vrouw aan het tafeltje tegenover mij naar lucht happen. Eerst hoest ze. Dan stopt het hoesten en wordt ze stil. Ze grijpt naar haar keel, op dezelfde manier als de vrouw op de poster die je altijd ziet over wat je moet doen als iemand stikt.

Ik kijk wild om me heen in de hoop iemand te zien die weet wat te doen. Ik krijg een knoop in mijn maag: ik ben bijna alleen

in het restaurant. Er is maar één in net pak gestoken man en hij zit helemaal achterin met zijn ogen op zijn telefoon gericht. De serveerster is nergens te bekennen.

Als ik deze vrouw nu niet help, is het te laat. Ze zal sterven.

Ik leerde de heimlichmanoeuvre op zomerkamp toen ik dertien was. Kevin Malone oefende het op mij en ik vond het zo spannend dat Kevin me aanraakte, dat het moeilijk was om me te concentreren op wat ik leerde. Maar je hoeft er nou niet echt voor gestudeerd te hebben. Je slaat je armen om het stikkende slachtoffer, maakt een vuist onder het borstbeen en dan stoot je. Hard.

Ik duw mijn kopje koffie aan de kant en spring overeind. De vrouw is klein en weegt waarschijnlijk nog geen vijfenveertig kilo. Ik trek haar met gemak uit haar stoel en sla mijn armen om haar frêle borst. Dan stoot ik omhoog. Eenmaal. Twee keer. Drie keer.

Het is lang niet zo leuk als toen ik het oefende met Kevin Malone.

Net als ik bang ben dat het niet werkt, vliegt er een stuk worst uit de mond van de vrouw. Het belandt met een plof op tafel, vlak naast haar bord eieren.

Ik heb haar leven gered. Voor het eerst in mijn leven ben ik een held.

‘Wat is er in godsnaam mis met jou? Ben je niet goed?’

Ik had gedacht dat de oude vrouw me nu in tranen zou bedanken. *Heel erg bedankt voor het redden van mijn leven. Hoe kan ik je ooit terugbetalen?* Maar in plaats daarvan is ze iets minder dankbaar. Eigenlijk is dat een understatement. Ze staart me aan met venijn in haar waterige blauwe ogen, haar kaken trillend van woede.

‘Je probeerde me aan te vallen!’ roept de vrouw terwijl ze zich stabiliseert tegen de tafel. En dan pakt ze haar halfvolle kopje koffie op en gooit de inhoud in mijn richting. Gelukkig staat de koffie daar al een tijdje en is niet meer heet. De koffie is jammer genoeg wel nog steeds nat. Ik ben doorweekt.

‘U stikte,’ sputter ik.

De vrouw snuift alsof ze nog nooit zoiets belachelijks heeft gehoord. 'Ik was in orde. Gewoon een beetje water in het verkeerde keelgat. Je viel me aan. Ik zat hier gewoon en jij greep me!'

De serveerster van middelbare leeftijd komt eindelijk uit de keuken. Ze komt meteen naar ons toe en doet geen moeite om de uitputting in haar bloeddoorlopen bruine ogen te verbergen. De serveerster lijkt aan het einde te zijn van een drukke dienst en ziet eruit alsof ze liever ergens anders zou zijn dan hier, in dit gedoe. Ze veegt haar handen af aan haar blauwe spijkerbroek. 'Is er een probleem?' vraagt ze met een schorre stem.

'Ja!' De oude vrouw pakt haar overvolle roze tas op en klemt hem tegen haar borst. 'Deze jonge vrouw viel me net aan en probeerde mijn tas te stelen.'

Haar tas stelen? Dat kan ze niet menen! 'Ik probeerde –'

'Ik denk dat ze mijn rib heeft gebroken.' De vrouw kreunt terwijl ze haar zij vasthoudt. 'Ik wil dat je de politie belt.'

De politie? O god, dit kan niet waar zijn...

'Ze stikte...' zeg ik zwakjes.

De oude vrouw staart me aan. 'Zeg tegen de politie dat ik aangifte wil doen,' sist ze. 'Ik ga ervoor zorgen dat je voor lange tijd de gevangenis in gaat.'

Nu heb ik het gevoel dat ik stik. Ze gaat toch geen aanklacht indienen nadat ik net haar leven heb gered? En ik kan geen advocaat betalen. Mijn bankrekening bestaat op dit moment voornamelijk uit spinnenwebben.

Iemand achter me schraapt zijn keel. Ik draai mijn hoofd zijn kant op. Het is de man in het pak die aan de andere kant van het restaurant zat. Hij is opgestaan en staat achter me.

'Neem me niet kwalijk,' zegt hij. 'Ik heb alles gezien.'

De ogen van de oude vrouw lichten op. 'Dan heb ik een getuige! Je zag hoe dat vreselijke kind me aanviel!'

'U stikte!' roep ik, voor wat voelt als de honderdste keer.

Ze grijpt naar haar borst en kreunt. 'Ik denk dat ik een doorboorde long heb! We moeten waarschijnlijk een ambulance bellen.'

Ik slaak een onvrijwillige zucht. 'Een ambulance?'

'Jij bent mijn getuige,' zegt de oude vrouw tegen de man. 'Je zag toch hoe ze me aanviel?'

Hij kijkt me met een opgetrokken wenkbrauw aan en ik kan alleen maar mijn hoofd schudden. 'Nee, ik zag hoe ze uw leven redde,' zegt hij. 'U stikte. U zou gestorven zijn.'

Haar ogen verwijden zich. 'Dat verzin je!'

'Nee. Dat doe ik niet.' Zijn stem is vlak en laat geen ruimte voor tegenspraak. 'Ze heeft uw leven gered. Zonder haar was u dood geweest. U zou haar moeten bedanken.'

De oude vrouw kijkt van hem naar mij en weer terug, de rimpels in haar gezicht worden donkerder. 'O, ik snap het. Jullie twee werken samen!'

De man draait zich om naar de serveerster. 'Er was geen aanval. Het is niet nodig om de politie te bellen.'

Plotseling valt het me op dat de man er best goed uitziet – en niet alleen omdat hij voor me opkomt. Hij heeft een dikke bos kastanjebruin haar, levendige groene ogen, en bovendien laat zijn pak zijn gespierde figuur erg goed uitkomen. Zulke dingen vallen me meestal niet op, maar nu is het moeilijk om ze níét op te merken.

'Ik ben aangevallen!' zegt de oude vrouw, hoewel er deze keer minder overtuiging in haar woorden zit.

De serveerster ziet eruit alsof ze nauwelijks een geeuw kan onderdrukken. Ze wil duidelijk dat deze beproeving voorbij is zodat ze weg kan gaan. 'Wilt u dat ik een ambulance bel of...?'

'Doe geen moeite!' snauwt de oude vrouw.

Ondanks haar vermeende doorboorde long, stampst ze het restaurant uit met haar gigantische roze tas, waarbij ze bijna wordt overreden door een taxi als ze gehaast de straat oversteekt. Voor zover ik kan zien, heeft ze niet de moeite genomen om haar rekening te

betalen. De serveerster zucht en pakt haar halflege bord van tafel, evenals het stuk worst dat haar bijna het leven kostte.

‘Hé,’ zegt de man tegen de serveerster. ‘Wat was die vrouw je schuldig?’

De serveerster kijkt naar het bord in haar hand. ‘Ongeveer zeven dollar.’

De man geeft haar een briefje van twintig. ‘Laat maar zitten.’

De serveerster glimlacht voor het eerst sinds ik hier twintig minuten eerder binnenliep. Ze pakt het geld en kijkt dan naar me op. Haar ogen vallen op mijn shirt. ‘De toiletten zijn achter, schat.’

Toiletten?

Terwijl de serveerster in de keuken verdwijnt, kijk ik naar mijn kleding. Vanmorgen had ik een schone, pas gestreken roze blouse en een grijze kokerrok aangetrokken omdat ik mijn eerste sollicitatiegesprek heb sinds ik twee weken geleden ben ontslagen. Het is niets bijzonders, simpel achter de bar staan, maar ik heb het hard nodig.

Maar toen die vrouw haar koffie naar me gooide, raakte ze me precies op de borst. Er zit een donkerbruine vlek in de stof van mijn shirt. Ik kan zo niet naar een sollicitatie gaan. Ik zie eruit als een sloeber. Mijn enige optie is naar huis gaan en me omkleden. Maar het gesprek is over...

Vijftien minuten. Verdomme.

Dit redden van mensenlevens is nieuw voor mij. Loopt het altijd zo slecht af? Maar ja, het zou me niet moeten verbazen. Het lijkt een patroon te zijn dat alles onverwacht fout gaat in mijn leven.

De man kijkt me met samengetrokken wenkbrauwen aan. ‘Gaat het?’

‘Prima.’ Ik kijk omlaag naar mijn geruïneerde sollicitatie-outfit. ‘Helemaal prima. Absoluut, helemaal prima.’

Hij kijkt me alleen maar aan. Ik weet niet wat het is met deze man, maar iets in de manier waarop hij naar me kijkt, maakt dat ik mijn hart bij hem wil uitstorten.

Of mijn kleren uittrekken. Dat ook een beetje. Hij is behoorlijk heet. En het is al even geleden voor mij. Behoorlijk lang zelfs. Ik denk dat er toen een andere president aan de macht was. Kevin Spacey was nog steeds een gerespecteerd acteur. Brad en Angelina waren een gelukkig stel. Je snapt wat ik bedoel.

‘Ik heb een sollicitatiegesprek,’ geef ik toe. Ik trek aan mijn met koffie doordrenkte shirt. ‘Ik h  d een sollicitatiegesprek. Denk niet dat het goed zal gaan. Eigenlijk denk ik dat ik het gewoon moet afzeggen.’

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Zoek je een baan?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ja. Zoiets.’

Wanhopig, eigenlijk. Mijn huisbaas heeft me gisteren laten weten dat als ik de huur vrijdag niet heb betaald, er zaterdag een ontruimingsbevel op mijn deurmat ligt. En dan zal ik in een kartonnen doos op straat moeten leven, want dat is mijn laatste optie.

‘Wat voor soort baan was het?’

‘Nou, dit was barkeepen.’ In een louche bar die het minimumloon zou betalen. ‘Maar... Ik bedoel, dat is wat er beschikbaar is. Op dit moment...’

Ik stop met praten voordat ik laat merken hoe wanhopig ik ben. Deze man is tenslotte een vreemde. Hij wil mijn deprimerende levensverhaal niet horen.

Hij grijnst en laat een rij rechte, witte tanden zien. Mijn ouders konden zich geen beugel veroorloven, dus ik heb twee scheve snijtanden waar ik onzeker over ben. Mijn droom, als ik ooit genoeg geld heb, is om ze recht te laten zetten. Maar dat gaat niet gebeuren, tenzij ik de loterij win. En ik kan het me nu niet eens veroorloven om mee te spelen.

‘Geloof je in het lot?’ vraagt hij.

Ik draai mijn hoofd opzij. Geloof ik in het lot? Wat is dat nou voor een vraag? Het lijkt het soort vraag dat iemand die een heel goed leven heeft gehad zou kunnen stellen. Want de kaarten die

ik tot nu heb gekregen, bleken een verliezende hand te zijn. Eerst mijn ouders. Toen Freddy. Als het lot bestaat, dan kan ik alleen maar zeggen dat het me niet erg mag.

‘Ik ben zelf ook in de stad voor een sollicitatiegesprek,’ gaat de man verder, zonder mijn antwoord af te wachten. ‘Ik zou eigenlijk iemand interviewen voor een baan. Hier in dit restaurant. Maar ze kwam niet opdagen. Dus...’

Ik staar hem aan. Zegt hij wat ik denk dat hij zegt? ‘Wat voor baan?’

‘Nou, het is...’ Hij aarzelt en knikt dan met zijn hoofd naar zijn tafel achterin. ‘Luister, waarom fris je jezelf niet even op en dan hebben we het erover? Ik trakteer je op een vers kopje koffie – volgens mij kun je dat wel gebruiken.’ Hij grijnst naar me. ‘Ik ben Adam, trouwens. Adam Barnett.’

‘Sylvia Robinson.’

‘Leuk je te ontmoeten, Sylvia.’

Hij steekt zijn hand naar me uit en ik schud hem. Hij heeft een fijne handdruk. Warm en stevig, maar niet alsof hij de botten van mijn hand probeert te breken. Waarom schudden sommige mannen je hand zo? Wat proberen ze te bewijzen?

Natuurlijk merk ik dan dat mijn eigen hand plakkerig is van de koffie en room. Dit is gewoon mijn dag niet. Maar Adam veegt zijn hand niet af aan zijn broek als we klaar zijn met schudden – hij lijkt zich helemaal niet druk te maken om mijn plakkerige handpalm.

‘Dus wat zeg je ervan?’ vraagt hij.

‘Ik...’

Ik weet niet waarom ik aarzel. Een baan is een baan. En deze man lijkt aardig genoeg. Hij verdedigde me toen die oude vrouw de politie wilde bellen. En hij betaalde haar rekening zodat de serveerster niet ontslagen werd. Ik heb dringend een baan nodig en dit is mijn enige kans nu. Plus, ik kan wel een lekkere kop koffie gebruiken na deze rampzalige ochtend.

Maar om de een of andere reden kan ik dat vreselijke gevoel in mijn maag niet van me afschudden.

Ik heb ooit gelezen dat mensen die een bijna fatale hartaanval krijgen iets van onheil voelen. Ze beschrijven een zinkend gevoel, nog voordat de pijn op de borst begint, alsof de wereld vergaat. Het is een algemeen beschreven fenomeen dat niemand kan verklaren. Maar als er iets vreselijks staat te gebeuren, weten mensen dat.

En als ik naar Adam Barnett kijk, krijg ik dat gevoel ook even. Onheil.

Alsof er iets vreselijks zal gebeuren als ik hem naar zijn tafel volg.

Maar dat is belachelijk. Ik heb in mijn leven veel pech gehad, dus natuurlijk wantrouw ik alles. Ik geloof niet in het lot en ik geloof niet in voorgevoelens. Wat ik wel geloof, is dat ik over een paar dagen dakloos ben als ik niet wat geld binnenhaal. En mezelf verkopen achter het station is nou niet echt mijn ding.

‘Oké,’ zeg ik. ‘Ik fris me even op en dan kom ik bij je.’

Hoofdstuk 2

Het is nog erger dan ik dacht.

Ik kijk naar mezelf in de spiegel in de toiletten en voel me mis-selijk. Ik wist dat er koffie op mijn shirt zat, maar ik realiseerde me niet hoeveel. Het meeste zit op de voorkant, alsof ze op me heeft geschoten met een koffiekogel, maar er zitten ook spetters koffie op de mouwen, op de kraag en zelfs op mijn rok. Het is een ramp.

Bij nader inzien zitten er zelfs een paar bruine vlekken in mijn nek en kin en tijdens het uitvoeren van de heimlichmanoeuvre is mijn donkerblonde haar gedeeltelijk losgeraakt uit de ingewikkelde *French twist* die ik van een YouTube-video heb geleerd. Ik haal de speldjes eruit en schud mijn haar los, wetende dat ik het nooit opnieuw zal kunnen doen zonder de stapsgewijze instructies van Yolanda de Haargoeroe.

Ik draai de kraan van de gootsteen open. Het water is, natuurlijk, ijskoud. Ik wacht een paar seconden tot het warm wordt, maar dat geluk heb ik vandaag niet. In plaats daarvan moet ik koud water over mijn hele gezicht spetteren. Helaas laat dat mijn goedkope mascara uitlopen alsof ik de Bruid van Frankenstein ben, dus ik moet alles eraf vegen. Toen ik jonger was, droeg ik veel meer zwarte oogmake-up, maar ik draag nog steeds redelijk veel en zonder make-up ziet mijn gezicht er bleek en gewoontjes uit. Maar ik heb niets meegebracht, dus dit is waar ik het mee moet doen.

Ik begin water op mijn vieze roze blouse te spatten. Ik kocht hem vorige week bij een online discountwinkel, die hem adverteerde als

een ‘zalmkleurig overhemd’. Het is echter niet zozeer ‘zalm’, maar meer ‘neonroze’. De roze kleur is zo fel dat het pijn doet aan mijn ogen. Ik zie eruit als iemand uit een jarentachtigvideoclip, ik heb alleen nog beenwarmers, een scrunchie en schouderwulling nodig.

Het lukt me om de bruine vlek er grotendeels uit te krijgen, maar nu heb ik overal donkere, natte vlekken. Het wordt ook steeds duidelijker dat de natte stof doorschijnend is.

Maar er is niet veel dat ik kan doen. Ik heb geen extra shirt in mijn tas. Misschien droogt het onderweg naar de tafel. En misschien is een gedeeltelijk doorschijnend shirt niet het ergste in deze situatie.

Voordat ik naar buiten ga, pak ik een rode lippenstift uit mijn tas. Ik breng een nieuwe laag aan, die mijn bleke gezicht opfleurt.

Zo. Daar moet ik het mee doen.

Het eethuisje is krap en Adam heeft een zitje bemachtigd waar maar twee mensen kunnen zitten. Hij heeft al koffie voor ons besteld en er staat een kopje voor me klaar aan de lege kant tegenover hem. Zijn ogen lichten op als hij me ziet en hij gebaart dat ik moet gaan zitten.

‘Ik heb een kop koffie voor je. Ik hoop dat het smaakt. Er staat melk en suiker op tafel.’

Ik ga zitten. ‘Ik drink het zwart.’

Bitter en zwart. Dat is de enige manier waarop ik koffie drink.

‘Ik ook.’ Adam pakt zijn kop koffie en neemt een lange slok. Hij huivert. ‘Wat een dag, hè?’

Ik knik. Ik weet dat ik een rotdag heb gehad. Maar ik weet niet wat voor dag hij tot nu toe heeft gehad. Is het gewoon dat de persoon die hij zou interviewen niet is komen opdagen? Iets in zijn gezichtsuitdrukking doet me denken dat het meer is dan dat, maar misschien is het niet gepast om dat te vragen. Ik wil niet onbeleefd zijn, vooral om mijn kans om een dak boven mijn hoofd te houden niet te verkleinen.

‘Wil je iets eten?’ vraagt hij. ‘Ik trakteer.’

Ik heb honger. Ik ben momenteel op het armoedediët. Vanmorgen heb ik alleen een banaan als ontbijt gegeten. Ik heb de afgelopen week elke avond spaghetti gegeten, wat betekent dat ik maar één doos spaghetti en één blik tomatensaus hoefde te kopen, in totaal 5,39 dollar. Maar het laatste wat ik wil doen is me volproppen voor een potentiële werkgever, die er toevallig ook nog eens leuk uitziet. De koffie moet genoeg zijn. ‘Nee, dank je.’

Hij roert zijn koffie met een lepel, ook al heeft hij er geen room of suiker aan toegevoegd. Met zijn andere hand trekt hij aan zijn stropdas. Ik weet niet waarom hij er zo nerveus uitziet. Hij is degene die een baan aanbiedt. In deze economie lijkt het me dat iedereen die een baan aan te bieden heeft, het prima voor elkaar heeft. Ik ben degene die op het punt staat dakloos te worden.

Natuurlijk weet ik niet wat voor werk het is. Misschien is het wel iets vreselijks. Ik probeer me een baan voor te stellen die ik niet zou willen doen voor een redelijk salaris. Ik zou toiletten schoonmaken. Ik zou sneeuw voor hem scheppen op de koudste dag van de winter. Ik zou zijn vuilnis buiten zetten.

Ik zou zijn afval niet opeten. Als dat de baan is, zou ik hem niet aannemen. Ik denk dat ik daar de grens trek. Geen afval eten.

‘Dus je wilt vast iets over die baan weten,’ zegt hij uiteindelijk. ‘Ter zake komen, toch?’

‘Nou...’

Hij glimlacht scheef. ‘Je zou voor mij werken, in mijn huis. Nou ja, technisch gezien zou je voor mijn vrouw werken.’

‘O!’ zeg ik. Maar wat ik eigenlijk denk is: o.

Natuurlijk heeft hij een vrouw. Hij is een aardige dertiger die er goed uitziet in een pak. Natuurlijk heeft hij een vrouw. Dit soort mannen zijn nooit vrijgezel. Ik heb geen ring gezien, maar eerlijk gezegd was ik afgeleid.

Dat is maar goed ook. Want als hij echt een baan voor me heeft, is het laatste wat ik moet doen het verpesten met een zinloze flirt.

Ik ben sowieso vreselijk in flirten. Als hij gelukkig getrouwd is, is dat van de baan. En kan ik me richten op een nieuwe baan en mijn leven weer op de rails krijgen.

Ik kijk even naar zijn linkerhand en zie daar de eenvoudige witgouden trouwring. Hoe heb ik dat kunnen missen?

Ik neem een slok koffie en huiver net als hij.

Wow, dit is een pittig bakkie. 'Je vrouw?'

'Ja.' Hij speelt met zijn trouwring en draait hem rond zijn ringvinger. 'Victoria heeft... Ze is ziek geweest.'

De moed zakt me in de schoenen. 'Ik heb geen verpleegopleiding...'

'O, die zou je niet nodig hebben.' Hij neemt nog een slok koffie. 'Ze heeft een verpleegster die haar 's ochtends helpt. En 's avonds heeft ze mij. Maar als ik werk, wil ik iemand die haar gezelschap kan houden.'

Heeft ze een verpleegster die elke dag langskomt? Zo te horen is deze vrouw behoorlijk ziek. Ik ben vreselijk nieuwsgierig naar wat er met haar gebeurd is, maar het lijkt me onbeleefd dat te vragen. En hij geeft me zelf ook geen verdere informatie. Als hij wilde dat ik het wist, zou hij het me vertellen. Als ik de baan aanneem, kom ik er waarschijnlijk wel achter.

'Ze is de hele dag alleen,' legt hij uit. 'Ik werk vanuit huis, maar ik kan niet vierentwintig uur per dag bij haar zijn. Ik wil gewoon iemand die tijd met haar doorbrengt. Misschien voorlezen. Bij haar zitten tijdens het eten. Gewoon een vriend zijn.'

'Je huurt me in om de vriendin van je vrouw te worden?' flap ik eruit voor ik het doorheb.

Adams oren worden lichtjes roze. 'Nou, als je het zo stelt...'

'Sorry,' zeg ik snel. 'Dat had ik niet moeten zeggen. Wat je doet voor je vrouw is... lief. Je wilt niet dat ze eenzaam is.'

En ik meen het. Ik weet niet wat er mis is met zijn vrouw, maar het is duidelijk dat hij om haar geeft. Hij is bereid iemand te betalen

om bij haar te zijn terwijl hij werkt. Als mij iets zou overkomen, zou ik waarschijnlijk in een verpleeghuis belanden of zo.

‘Je zei dat je vanuit huis werkt,’ zeg ik. ‘Wat voor werk doe je?’

Ik verwachtte dat hij zou zeggen dat hij iets met computers doet, aangezien dat is wat de meeste mensen die vanuit huis werken lijken te doen. Maar dan verrast hij me door te zeggen: ‘Ik ben schrijver.’

‘Dat meen je niet!’ Ik neem een slok van mijn koffie. ‘Iets wat ik zou kennen?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Misschien.’

Ik ben niet zo’n lezer, dus hij zou een bestsellerauteur kunnen zijn en ik zou het niet doorhebben. Vermoedelijk doet hij het goed, aangezien hij me kan betalen om een vriendin van zijn vrouw te zijn. Of anders heeft hij veel geld geërfd. Of misschien is Victoria degene met het geld.

‘Hoe dan ook...’ Hij haalt een hand door zijn donkere haar. ‘Er is nog iets anders aan de baan...’

Hier komt het addertje. Laat me raden: ik moet mijn taken uitvoeren terwijl ik volledig naakt ben. ‘Ja?’

‘Het is niet lokaal.’

‘Niet... lokaal?’

‘Victoria en ik wonen op Long Island.’

Ik frons. ‘Waar op Long Island?’

‘Ver.’

‘Zoals de Hamptons?’

‘Montauk.’

Ik onderdruk een kreun. Montauk ligt op het puntje van Long Island. Zo ver als je kunt gaan zonder in de Atlantische Oceaan te belanden. Het zou me meer dan twee uur kosten om erheen te rijden vanuit mijn studio in Brooklyn. En dat is als ik een auto zou hebben, wat niet zo is. Ik zou de Long Island Railroad kunnen nemen. Ik kan me niet eens voorstellen hoe lang dat zou zijn.

‘Dat is een eindje rijden,’ geef ik toe. ‘En ik heb geen auto.’

‘Klopt.’ Hij roert weer in zijn koffie. ‘Daarom... Ik bedoel, als je de baan aanneemt, kun je in ons huis wonen. Kosteloos, natuurlijk. En je kunt Victoria’s auto gebruiken voor alles wat je nodig hebt.’

Mijn mond valt open. Dat had ik niet van hem verwacht. Natuurlijk is het logisch. Als je in Montauk woont, kun je niet verwachten dat iemand uit de stad voor je komt werken, tenzij je accommodatie aanbiedt.

‘Dat is erg gul,’ zeg ik.

Hij laat weer die scheve glimlach zien. ‘Ik ben de laatste tijd erg druk met werk en ik vind het een vreselijk idee dat Victoria de hele dag eenzaam is. En ik moet iemand vinden voordat de winter begint. De sneeuw maakt het moeilijk om sollicitatiegesprekken te regelen.’

Deze baan zou al mijn problemen oplossen. Er zou geld binnenkomen. Ik zou een plek hebben om te wonen. Ik zou eindelijk uit het gat kunnen kruipen waar ik door mijn medische kosten in beland ben. Ik zou opnieuw kunnen beginnen. Het zou geweldig zijn.

Maar om de een of andere reden schreeuwt elke vezel van mijn wezen dat ik nee tegen hem moet zeggen. Het is hetzelfde gevoel van naderend onheil dat ik buiten had. Dat als ik deze baan aanneem – als ik naar dat huis in Montauk ga – er iets verschrikkelijks met me zal gebeuren.

Niet alleen verschrikkelijk. Erger dan verschrikkelijk.

Ik kan deze baan niet aannemen.

‘We moeten het waarschijnlijk over het salaris hebben,’ zegt hij.

Ik schraap mijn keel. Het heeft geen zin om deze discussie voort te zetten. Ik moet nee zeggen. ‘Luister, Adam...’

‘Zou vijftienhonderd dollar per week oké zijn?’

Mijn mond valt open. Meent hij dat? Dat kan hij niet menen. Hij geeft me gratis kost en inwoning én vijftienhonderd dollar per week om met zijn vrouw te chillen? Hoe komt hij aan het geld om me zoveel te betalen? Het klinkt te mooi om waar te zijn.

Maar als het waar is, zal dat geld mijn leven veranderen.

‘En ik kan ook een ziektekostenverzekering regelen,’ zegt hij snel. ‘Ook heb je op zondag vrij. En... twee weken vakantie? Is dat genoeg?’ Als hij mijn uitdrukking ziet, voegt hij eraan toe: ‘Drie weken. Drie weken vakantie.’

Ik denk dat ik ga stikken in mijn eigen geluk.

Er is geen reden om deze baan niet aan te nemen. Ja, mijn gevoel zegt dat ik hem moet afwijzen. Maar wat dan nog? Freddy zei altijd dat ik dacht dat er iets ergs met me zou gebeuren. *Dood en verderf, Sylvia*. Maar om eerlijk te zijn, ik had vaak gelijk. Er zijn slechte dingen met me gebeurd. Er zijn zoveel dingen misgelopen, dat het logisch is dat ik op mijn hoede ben voor een kans die te mooi lijkt om waar te zijn.

Deze baan is een kans om het anders te doen.

‘Wanneer wil je dat ik begin?’ vraag ik.